

Individuální sled DOG SPORTU

NEDOCENĚNÁ PULKA

Minule jsem nazval skijöring disciplínou vpravdě královskou, u pulky musím, bohužel, konstatovat, že je zatím „popelkou“ mezi individuálními sled dog sporty. Ovšem pozor! Tohle zařazení platí jen pro závodní tratě a zeměpisné šířky kontinentální Evropy. Ve Skandinávii a především Norsku, které je považováno za kolébku pulky, je situace naprosto jiná. A to dokonce nejenom ve smyslu kynologickém.

Pulka dříve...

Pulka coby pracovní, posléze i sportovní náčiní, vychází ze „smyku“ taženém ochočeným zvířetem, který jako nákladní dopravní prostředek používala v minulosti celá řada národů na celém světě. Novodobá pulka která, jak už bylo napsáno, má kořeny v Norsku, prošla dlouhým vývojem. Kdysi dávno u kočovného národa Sámů (Laponců) se jednalo v podstatě o jakýsi člun z vydlabaného kmene, zapřažený pomocí dvou dřevěných ojí nejčastěji za poloochočeného soba. Postupem času byli lovci, lesníci i záchranáři využívání k tomuto způsobu záprahu i psi všech dostupných plemen. S tím, ruku v ruce spolu s příchodem nových materiálů, dochá-

zelo ke konstrukčnímu i materiálovému vývoji pulky.

...a dnes

Dnešní pulka má podobu dlouhého plastového bobu, opatřenému zespodu kovovými skluznicemi a shora nepromokavou plachtou s pružnými úchyty k zajištění přepravovaného materiálu. V zadní části se nachází „věž“ z duralové konstrukce, sloužící jako opora doprovodného lyžaře. Součástí věže je ručně ovládaná brzda s kovovými hroty. Od přední části bobu vedou po obou stranách buď duralové, nebo laminátové oje (vodící tyče), na čele spojené obloukem. Oblouk zachovává rozteč mezi tyčemi a zabraňuje zranění psa o jejich konec. Mezi vodícími tyčemi může být zapřaženo od jednoho do čtyř psů. Tyče jsou opatřeny karabinami, které se zapínají ve čtyřech bodech na postroji psa. Speciální postroj pro disciplínu pulka je trochu podobný typu Guard, je však bytelnější a z každé strany na krku a na boku má po jednom kovovém oku sloužícím k upnutí karabiny.

Stvořena spíše do ledových plání

V Norsku, ale i celé Skandinávii je pulka – style nesmírně populární. K přepravě proviantu a vybavení zde tenhle „bob“ zapřažený pomocí vodících tyčí k bedernímu pásu

používají tisíce turistů – lyžařů. Češi pro tento způsob přepravy celkem úspěšně inovovali, daleko levnějšími, dostupnějšími a všem dobře známými dětskými boby.

O tom, proč je pulka v kontinentální Evropě tak málo rozšířená se můžeme jen dohadovat. Podle jedné teorie za to mohla dlouholetá izolace Norska od ostatních zemí způsobená velmi přísnými veterinárními předpisy a karanténou. To samozřejmě znemožnilo přísun informací a kontaktů se skandinávskými závodníky v této disciplíně. Členitost terénu, husté lesy mají také svůj podíl na malém využití pulky, která je stvořena spíše do ledových plání. Osobně si však myslím, že tato disciplína má nejenom bohatou minulost, ale při dostatečné propagaci i nadějnou budoucnost. Vždyť v počátcích mushingu u nás to s pulkou vypadalo velice slibně!

V České republice můžeme vídat vcelku pravidelně několik závodníků v této disciplíně na Šediváckové longu v Orlických horách. V posledních letech se u nás, pokud vím, věnují pulce aktivně tři musheři: Pavel Šarkovský, Milan Job a Milan Petruželka.

V příštím díle bych vás rád ještě seznámil s rozdíly mezi klasickou skandinávskou pulkou a její „evropskou“ variantou. S možnostmi vyžití, které taková pulka nabízí a to, kupodivu, nejenom v zimě. Také bych případné zájemce o tento obor nasměroval na výrobce a pokusil se lehce poradit s domácí, kutilskou výrobou.

Tak přistě...

Vladimír Páral ■

■ Pulka nabízí sportovní vyžití.

Foto: Vladimír Urbášek a Thomas Ackermann

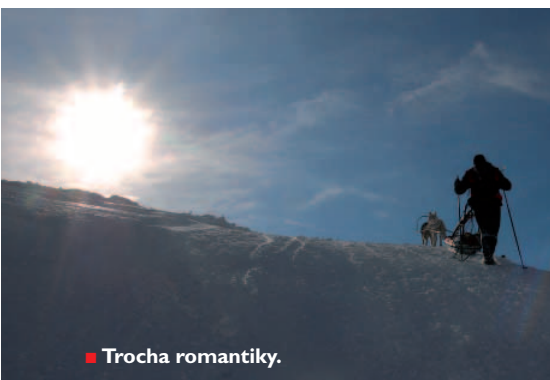
Pulka tažená psem je a byla součástí záchranných armádních a policejních týmů. Jako ukázkový sport byla předvedena na zimní olympiádě v Oslu roku 1952. V současné době se této kynologické disciplíně věnuje jen v Norsku okolo 4000 aktivních závodníků. Zpočátku byl pes nebo psi zapřaženi do pulky vedeni na vodítku. Teprve od roku 1970 se oficiálně svolilo připnout vodítko k pásu. Na závodech je možné zapřažnout do pulky od jednoho do čtyř psů, přičemž všichni soutěží v jedné kategorii. Ještě do nedávna byla povinná zátěž na jednoho psa pevně dána, což zvýhodňovalo hlavně velké a silné psy. Po úpravě pravidel zhruba před šesti léty jsou podmínky spravedlivější. Povinná zátěž se totiž vypočítává 0,7 násobkem hmotnosti zapřaženého psa (psů).

■ Milan Petruželka a jeho zápřah dvou sibiřských husky.

■ Pulka tzv. „evropského typu“ na startu Šediváčkova longu.

■ Trocha romantiky.

■ Disciplína pulka vyžaduje souhru a taky fyziku.

„Hlavní výhodou pulky je pro mě fakt, že má brzdu. Místa, která bych na běžkách se psem byl schopen sjet jen za cenu několika pádů, nejsou s pulkou žádný problém. Prostě pulku dojedeš, opřeš se o brzdu a hurá z kopce dolů. Hlavní nevýhodou je zase jistá neohrabanost. Když máš problém na saních, vyřešíš ho rychle – kotva do sněhu, pár kroků ke psům, navést, rozmotat, zpátky na saně a jede se. Na pulce je to složitější – doručkovat k brzdě, zabrzdit, ruce z poutek na hůlkách, sundat lyže, naložit, odbrzdit (zabrzděná pulka nejde ani otáčet), doručkovat ke psům, navést, doručkovat zpátky, zabrzdit, about lyže, odbrzdit a jedeme. A do spousty zatáček se ani nevejdeš, vodící tyče jsou dosti neohrabané – v úzké vracečce v hustém lese se mnohdy zapíchneš v prvním sněhovém mantinelu. Ale to si nestěžuju, ty situace jsou spíš k smíchu, hlavně pro diváky. Pulka prostě byla vymyšlená pro nekonečné pláne severního Švédska a Norska a ne do Orlických hor. Ale když jde všechno dobře, je to paráda – pejskové uhánějí hezky za sebou, oblouk se jim houpe nad hlavou a ty bruslíš na konci napnuté šňůry za pulkou.“

Milan Petruželka jezdí se dvěma sibiřskými huskymi zhruba dva roky s tímto skandinávským fenoménem

Inzerce

ANF

 MAN MAT

www.manmat.cz

VŠE PRO SPORT SE PSY.

Sponzorem
pohybu je

NUTRADYL®

NOVÉ PALIVO
PRO KLOUBY VAŠEHO PSA